

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Ι. Δεληκατερίνης

Ο λυχνοστάτης

Κωμικόν παίχγιον, εις πράξιν

Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1900 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα

τμ. 15 (1900), σ. 334-346

Ο ΛΥΧΝΟΣΤΑΤΗΣ

ΚΩΜΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ, ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

(Παρεστάθη τῷ 1888 κατὰ Σεπτέμβριον ὑπὸ τοῦ Θιάσου «Πρέσδος»)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ ἀξιωματικὸς
ΕΛΕΝΗ, ΑΓΑΝΙΚΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΛΕΝΗ. (ἔσωθεν). Καλά, καλὰ (ἐξέρχεται ἐκ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας).

Ἄκουσ ἐκεῖ κυνηγητὸ τὸ κτῆνος!

Εἰς τὸ παράθυρό μου ἐγώ, εἰς τὸ ἴδιό του ἐκεῖνος·

Ἄν ἔβγω στὸν περίπατο, κι' αὐτὸς ἀπὸ κοντὰ μου.

Στὴν ἐκκλησία; Νά τονε· στὰ μαγαζιά; ἔμπροστά μου.

Παντοῦ, παντοῦ ὅπου βρεθῶ σὰν σκύλλος ἀπὸ ἴπισω·

Ἄν περπατήσω, περπατεῖ καὶ στέκει ὅταν καθήσω·

Μὰ εἶναι κόσμος, εἴτε μή, ἐκεῖνος γουρλωμένα

Τὰ ἄματτα του στὰ ἄματτα μου θὰ τᾶχη καρφωμένα.

Νὰ μὴ κοττάη χριστιανὴ νᾶναι καλοφτεριασμένη!

Κι' ἂν ἦναι πρέπει σπῆτί της νὰ μένη κλειδωμένη.

Γιατὶ ἄλλοιῶς... Εἶς ἄνθρωπος... ἔχεις καρδιά... Νὰ κλαίη

Γιὰ ἄένα πλάσμα τοῦ Θεοῦ! (σοβαρῶς). Κι' ἔπειτα ὁ λόγος λέει

«Πέστο πέστο τὸ κοπέλι

Κάνει τὴν κυρὰ καὶ θέλει»

Καὶ νᾶτανε ἀνύπανδρος! Μὰ ἔχει γυναικοῦλα

Ἐν' ἀγγελουδι πεταχτό, ναζάρικη, μικροῦλα.

Τὴν γνώρισα, ὅποιος τὴν ἔδῃ τὴ χάρι της ζηλεύει

Καὶ τὴν περιφρονεῖ γιὰ μέ! Αὐτὸ μὲ κολακεύει....

Δὲν ἔχει δὲ καὶ ἄδικο... Κι' ἐγὼ δὲν πάω πίσω.
 "Ἄν ἤθελα, κάθε καρδιὰ ἔμπορῶ νὰ κατακτῆσω.
 Μὰ εἶναι ἀσχημάνθρωπος... Ἄ, ἄ! θὰ πῆτε τώρα
 "Ἄν σ' ἄρεσε... Ἐέρω κ' ἐγὼ! ἀπὸ στιγμή σὲ ὦρα
 Ὁ ἄνθρωπος πῶς βρίσκεται! Κ' ἔπειτα τί πειράζει;
 Καὶ γὰϊδαρο νὰ ἰδῆ κανεὶς ὦραϊο, τὸν θαυμάζει.
 Ἡ νᾶτανε προσεκτικός!... Ἄ, νὰ χαθῆ! καθόλου
 Νὰ μὴ γνωρίζῃ ἀπ' αὐτά. Τὸ λέει τοῦ κόσμου ὅλου
 Μὲ χίλια δὴ καμώματα, μὲ μάτια μου, μὲ φῶς μου,
 Καὶ ὕστερα; Ἐ ὕστερα θὰ τᾶλεξαν τ' ἄνδρός μου.
 Μὰ τοῦ τὸ εἶπα μόνη μου καὶ κάπως θυμωμένη.
 Γιὰ νὰ φανῶ στὰ μάτια του πιστὴ καὶ τιμημένη.
 Καὶ τώρα ὁ Ἐρωτόκριτος ἄ; πάθη ὅ,τι πάθη,
 Τουλάχιστον πῶς γίνεται ὁ ἔρωτας νὰ μάθῃ!
 Νὰ μὴ τὸ μάθῃ ἢ γειτονεῖα, ἂν δὲν τὸ ξέρεῖ ἀκόμα
 Καὶ ποῦ βουλώνεις ὕστερα τῆς κάθε μιᾶς τὸ στόμα,
 Ποῦ ὄλαις τότε θ' ἀκουστοῦν ἀπὸ μικρὴ ὡς μεγάλη
 Νὰ λένε ὅ,τι πάντα λέει ἢ μία γιὰ τὴν ἄλλη.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΛΕΝΗ καὶ ΗΡΑΚΛΗΣ (ἐξέρχεται δεξιόθεν).

ΗΡΑΚΛΗΣ. Ὅριστε· ἐτοιμάστηκα. Γιὰ νὰ τὰ ξεναποῦμε
 Θαρρῶ πῶς εἶναι περιττό. Μὰ κύτταξε... Φοβοῦμαι
 Ἐάν ἔρθῃ... Ὅταν τὸν ἰδῆς... καὶ μείνῃ ἐδῶ μόνος...
 ΕΛΕΝΗ. Ἐέρεις τ' αὐτὴ μου ἀπ' αὐτὰ ἐμένα δὲν ἰδρώνει.
 Μὴ μὲ πειράξῃς τὸ λοιπὸν μὲ τέτοια παραμύθια.
 Γιὰ πές μου: ἂν τὸν ἤθελα, θὰ στῶλεγα;
 ΗΡΑΚΛΗΣ. Ἀλήθεια.
 Μὰ λὲς νὰ ῥυθῆ; Μὴ φοβηθῆ κ' οἱ κόποι μας χαμένοι...
 ΕΛΕΝΗ. Καλὲ ἐκεῖ κάτω στὴ γωνιά νὰ φύγῃς περιμένει.
 Ἐάν τοῦδωκα τὸ γράμμ' αὐτὸ ποῦ μ' εἶχες σὺ γραμμένο
 Ποῦ τοῦλεγα πῶς μόνη μου ἐδῶ τὸν περιμένω
 Ἀπόψε ποῦ ὁ ἄνδρας μου θᾶνε φρουρά, θὰ λείπῃ,
 Πρὶν τὸ διαβάσῃ ἔγινε κατάχλωμος! γιὰ λύπη!
 Ὑστερα στὸ παράθυρο ἀντίκρυ καρφωμένος
 Ἀπ' τῆ χαρὰ του ἰόμιζες πῶς εἶν' ξετρελαμένος.
 ΗΡΑΚΛΗΣ. Ἀπ' τῆ χαρὰ του.. Μὴ θαρρῶ μὲ τῆ χαρὰ θὰ μείνῃ,
 Ἄν παίζετε τὸ μέρος σας καλὰ καὶ σὺ κ' ἐκείνη.
 ΕΛΕΝΗ. Ὅσῳ γιὰ ἐμένα ἠσύχαζε, θὰ τὸν καλοστολίσω
 Κ' ἐκείνη δά... Μὰ πρόσεξε Ἐάν πάω νὰ τῆς μιλήσω
 Μὴ τὸν κτυπήσῃς... Εἶν' κακό... Ἐέρω κ' ἐγὼ... λυποῦμαι.
 ΗΡΑΚΛΗΣ. Πῶς εἶπατε; τὸν συμπαθεῖς; Μετάνοιωσες; Φοβοῦμαι...
 ΕΛΕΝΗ. Πίλι τὰ ἴδια, Ἡρακλῆ; θὰ στῶλεγα; Ποτές μου

Τέτοια ιδέα...

ΗΡΑΚΛΗΣ. "Ε, κολά, εἶν' ἔτοιμα, γὰ πές μου
"Όλα ; τηγάνι, νυχτικό...

ΕΛΕΝΗ Τί ξεχασμένη !! Μποῦφος·
Τὸν 'ξέχασα δὲν εἶναι 'κεῖ ὁ νυχτικός σου σκουῖφος.

(Τρέχει εἰς τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ δωμάτιον, λαμβάνει λευκὸν νυχτικὸν σκουῖ-
φον, διέρχεται τὴν σκηνὴν καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐν
ὅσῳ μονολογεῖ ὁ Ἡρακλῆς).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΗΡΑΚΛΗΣ μόνος.

Μὴ γρήγορα. Τὸ γάϊδαρο ! μὲ ὅ,τι αὐτὸς θὰ πάθῃ
Πῶς εἶν' ἀλήθεια φοβερὴ σὲ 'λίγο ἐδῶ θὰ μάθῃ
Τὸ «ὅποιος λάκκον ἄλλου σκάφτει
Μέσα τὸ κορμί του θάφτει.»

Κι' ὅτι γυναῖκα γνωστική, πιστὴ 'σὰν τὴ 'δική μου,
"Όπου δὲν κάνει τίποτα χωρὶς τὴ συμβουλή μου,
Δὲν εὐκολοτυλίγεται. Καὶ τί γυναῖκα ἔχει !
"Ένα λουλουῖδι ὀροσερό, λαχταριστὴ. Μ' ἂν τρέχη
'Εκεῖνος γι' ἄλληνε δὲν θᾶνε ἁμαρτία
Κ' ἐγὼ μὲ τὴ γυναῖκά του νὰ κάνω ἀπιστία.
Ποῦ ὅταν τὴν βλέπω χάνομαι, μὲ πιάνει λὲς τρομάρα !
Τί ἐξυπνάδα ! τί κορμί ! 'Αλλὰ μὴ πεισματάρρα !
"Όταν τῆς εἶπα τὸ πρῶτ' τὸν ἔρωτα τ' ἀνδρὸς τῆς,
Μὰ λέαινα μὰ τὸ Θεό, θᾶταν ἀρνάκι 'μπρὸς τῆς.
Βγαίνει ἀπ' τὰ μάτια τῆς φωτιαῖς, ἀφρίζει, ἀνάθει, καίει·
— 'Απόδειξι, ἀπόδειξι, καὶ ὅ,τι θές — μου λέει.
Τί ἄλλο θέλω ἀπὸ σέ ; — Κι' αὐτό, κι' αὐτό ἀκόμα —
Μου λέει μὲ γλυκειὰ φωνή, μὲ ζαχαρένιο στόμα.
"Υστερα τὸ χεράκι τῆς στὸ χέρι μου ἀφίνει
Καὶ ὁ θυμὸς τῆς χάνεται, μεσ' στὰ φιλιὰ μου σβύνει.
Εὐκόλα δὲ συμφώνησε τὸ μέρος τῆς νὰ παίξῃ
Στ' ἀποψινὸ παιχνίδι μου..." Ἐρχεται, οὔτε λέξι.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΗΡΑΚΛΗΣ καὶ ΕΛΕΝΗ (ἐξερχομένη ἀριστερόθεν).

ΕΛΕΝΗ. Εἶν' ὅλα τώρα ἔτοιμα.

ΗΡΑΚΛΗΣ. Καλὰ ἐγὼ θὰ φύγω,
Καὶ τέσσερα τὰ μάτια σου. Κύττα καλὰ, σὲ πνίγω.

ΕΛΕΝΗ. Μὰ μὲ πειράζεις, Ἑρακλῆ· θὰ στ' ὤλεγα ;
 ΗΡΑΚΛΗΣ. Πηγαίνω.
 ΕΛΕΝΗ. Φύγε καὶ νᾶρθης γρήγορα. (ὁ Ἑρακλῆς φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΕΛΕΝΗ (μόνη).

Λοιπὸν σὲ περιμένω
 Νὰ μοῦρθης, Βασιλάκη μου. Θὰ ἰδῆς ἡ ἀγκαλιά μου
 Π' ἀπόψε ὄνειρεύεσαι, τὰ χάρδια, τὰ φιλιὰ μου,
 Πόσα φαρμάκια κρύβουνε, τί πάγους καὶ τί χιόνια,
 Τὴν ψύχρα, τὴν πικράδα τοὺς θὰ τὴν θυμᾶσαι χρόνια.
 Μὲ τὸ μασκαραλίκι αὐτὸ θαρρῶ θ' ἀποφασίσῃς
 Ξένη γυναῖκ' ἄλλη φορὰ νὰ μὴ ξαναγαπήσῃς.
 Καὶ νὰ σοῦ φορτωθῆ καμμιά, μοῦ φαίνεται πῶς πάλι
 Θὰ φύγῃς μίλια μακρὰ, 'σὰν θυμηθῆς τὸ χάλι
 Ὅπου σὲ 'λίγο θα βρεθῆς, αὐτὸ ποῦ σὲ προσμένει.
 Μὰ θὰ μοῦ 'πῆτε, καὶ τὸ λέει ἡ κάθε παντρεμμένη
 Στὸν ἄνδρα της, ὅπως ἐγώ ; Μόνον ἂν ᾔναι νέος
 Μὲ προτερήματα πολλὰ, προσεκτικός, ὠραῖος,
 Τότε 'μπορεῖ νὰ μὴ τὸ πῆ. Ἄλλοιῶς καλὰ θὰ κάνῃ.
 Ἄκοῦς !! ν' ἀφίνη τὸ λοιπὸν ὑπόληψι νὰ χάνῃ
 Μὲ κάθε ἀσχημάνθρωπο ; Καὶ πῶς ἡ ἀσχημιά του
 Ἔ ! κάπως ὑποφέρεται. Μὰ ἡ αὐθάδειά του !
 « Ἡ ἀγάπη θέλει φρόνησι, θέλει ταπεινωσύνη ! »

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΕΛΕΝΗ καὶ ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ (ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται εἰς τὴν θύραν
 τοῦ βάθους μὲ τὰ ὑποδήματά του εἰς χεῖρας, μὲ λινὸν λευκὸν
 πανταλόνι καὶ καρφὲ κάλτσαις).

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (Δειλῶς). Θέλει λαγοῦ περπατησιά.

ΕΛΕΝΗ. (Ἐκπλησσομένη τὸ πρῶτον καὶ εἶτα χαριέντως).

Κι' αἰτοῦ γρηγοροσύνη.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (Τρέχει, γονυπετεῖ πρὸ αὐτῆς μὲ ἠνωμένας τὰς χεῖρας κρα-
 τῶν πάντοτε τὰ ὑποδήματά του).

ὦ ! ἄγγελέ μου, ἀγάπη μου, ἀφρογαλοπλασμένη,

Ἄχ ! τὴν καρδιά μου ἂν ἰδῆς τὴν πολυπικραμένη

Πῶς ἔγειν' ἀπ' τὸν ἔρωτα ! κουρέλι, πατσαβούρα !

Κ' ὁ νοῦς μου στὸ κεφάλι μου γυρίζει 'σὰν τὴ σβοῦρα !

Σὲ ἀγαπῶ ! Δὲ θ' ἄλλαξα μὲ τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου

Μιά σου 'ματιά ! Εἶμαι τρελός, δὲν μὲ λυπᾶσαι φῶς μου ;

Δὲν εἶναι τᾶχα δείγματα τῆς τρέλας μου μεγάλα

Αὐτὰ ἐδῶ ποῦ τ' ἄβγαλα γιὰ ν' ἀναιθῶ τὴ σκάλα ;

Σιγά !!! ('Εγείρεται αποτόμως, τὰ πετᾶ καὶ πρὸς αὐτὰ).

Καὶ τ' εἶν' ὁ κρό-ος σας γιὰ 'κεῖνον π' ἀγαπάει !

'Αφοῦ τὸ καρδιοκτύπι του καὶ τοὺς νεκροὺς ξυπνάει !

(Τῇ 'Ελένη τύπτων τὸ στῆθος του).

'Εδῶ ! ἐδῶ ! τί πόλεμος ! πόσα βροντοῦν κανόνια !

Θαρρεῖς π' ἀμέτρητα σφυριὰ κτυποῦν σὲ χίλια ἀμόνια !

'Ακοῦς τὰ βζὺν ποῦ τραγουδοῦν χίλιες χιλιάδες σφύγγοι ;

Βοῦίζει, εἶν' σφιγγοφωλῆτὰ τὸ κάθε μου μελίγγι !

'Ακοῦς καμπάναις 'Ρούσικαις ; Μὴ σὲ πολυφοβίζῃ .

'Αχ ! εἶν' αὐτὸ (δεικνύει τὴν κεφαλὴν του).

Καμπαναριὸ κι' ὁ νοῦς μου κουδουνίζει !

'Ακοῦς ἐδῶ (τύπτων τὸ στῆθος) μπουμπουνητό, βρονταῖς, ἀνεμοζάλη ;

Τί χαλασμός !!! Ὁ ἔρωτας φουρτούνα περὶ μεγάλη

Πο ἐ του δὲν 'προξένησε σὲ στήθεια ἐρωτευμένα !

Πωπῶ !!! Πῶς μὲ σπαράζουνε φείδια φαρμακεμμένα ! !

Καὶ ὁ ἀνασασμός μου αὐτὸς τὴ θάλασσα θολώνει

Λὲς κ' εἶναι δυνατὸς βοριάς ποῦ δένδρα ξερριζώνει !

Τὰ δόντια μου στὸ διάβα του γινήκανε μπαροῦτι

Καὶ τώρα 'σάν μωρὸ παιδὶ θὰ τρώω ἀραροῦτι !

Βροχὴ βρέχουν τὰ 'μάτια μου 'σάν εἶσαι μακρὰ μου,

Πολυομβρία θὰ 'χουμε ἀπὸ τὰ δάκρυά μου !!!

Φουντώνω ! ἀνάβω ! ! καίομαι ! ! Τὸ μάτι μου θ' ἀστράψῃ !

"Οπου σὲ θυμηθῶ κ' ἐκεῖ πυρκαϊὰ θ' ἀνάψῃ !

Δὲν εἶδες πόσαις ἀναβα ἐφέτος κάθε 'μέρα ;

Καὶ 'σάν λαμπάδα ἔβλεπες νὰ καίῃ πέρα πέρα

'Η δόλια ἢ Αθήνα μας ; "Αν δὲν λυπᾶσαι φῶς μου

'Εμένα, δὲν θὰ λυπηθῆς τὰ βάσανα τοῦ κόσμου ;

Μὴν εἶσαι τόσο ἀπονη ! ! Καὶ τί θὰ καταλάβῃς

"Αν 'ὄῃς μ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ φωτιὰ ὅπου μ' ἀνάβεις

Καβουρντισμένους ὄλους μας, τσουρουφλισμέναις ὄλαις

Γιὰ τὴ 'δική σου ἀπονιὰ νὰ γίνωμε μπριζόλαις,

Καψχλισμένοι, κάρβουνα ! Πὲς μου δὲν εἶναι κρῖμα

Νὰ βλέπῃς στάχτη γύρω σου, μπαροῦτι, σκόνη, τρίμμα ;

Καὶ τότε μόνη σου ἀ λὲς τὸ βλέμμα ὅπου καρφώνεις

(Θλιβερῶς). Πάντα τέφρα, πάντα κόνις !

(Ζωηρῶς) 'Αλλ' ὄχι, ὄχι ὄλ' αὐτὰ, σφύγγοι, μπαροῦτια, σβούραις,

Σφυριὰ, καμπάναις, πόλεμοι, φουρτούναις, πατσαβούραις,

Μπουμπουνητά, καμπαναριὰ, βρονταῖς, φωτιαῖς, μπριζόλαις,

'Αμόνια, καβουρντίσματα, κανόνια καὶ μπιστόλαις,

Σὲ μιά σου λέξι σ' ἀγαπῶ τὴ θέσι τους θ' ἀφίσουν,

Θὰ σβύσουνε στὴ γλύκα σου καὶ θ' ἀντικαταστήσουν

Δροσιαῖς τὴν τόση λαύρα μου, τὸν πόλεμο, εἰρήνη

Κι' αὐτὴν τὴν κοσμογαλασιὰ ἀνέφελος γαλήνη.

"Αχ ! 'μίλησέ μου σ' ἀγαπῶ, πὲς μού το, μὴ διστάξῃς !

ΕΛΕΝΗ. "Αν σ' ἀγαπῶ μὴ μὲ 'ρωτᾷς, νομίζω πῶς διαβάξεις

Μέσ' στὴν καρδιά μου ὅσα λὲς, πολέμους, τρικυμία....

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Ἐλένη μου, σ' εὐχαριστῶ ὦ τρέλα! ὦ μανία!

ὦ! ἄφες τὸ χεράκι σου τ' ἀφράτο νὰ φιλήσω.

Ἄχ! μ' ἀγαπᾶς;

ΕΛΕΝΗ. Μὰ βέβαια, γιατί ν' ἀποφασίσω

Νὰ σοῦ μιλήσω μόνη μου ἄν ἦρα εὐ-αιρία;

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (Τραγικῶς). Μὲ ἀγαπᾶ! μὲ ἀγαπᾶ! (Ὅποια εὐτυχία!!)

Λοιπὸν δὲν εἶναι ὄνειρο ποῦ τὸ πρῶτ' ἦθ' ἀθύρη;

Σκιὰ νὰ ἐξαφανισθῆ; σύννεφο νὰ σκορπίση;

Καπνὸς γὰρ νὰ διαλυθῆ; Λοιπὸν δὲν εἶναι ψέμμα

Πῶς εἶμ' ἐγώ, ὁ ἴδιος, μὲ σάρκα καὶ μὲ αἷμα;

Κι' ὄχι ὁ νοῦς μου ποῦ σὲ σὲ τριγύριζ' ἐδῶ πέρα

Κάθε στιγμή, κάθε λεπτό, καὶ νύχτα καὶ ἡμέρα;

Πές μου το. Εἶμ' ἐγώ, ἐγώ καὶ εἶσαι σὺ ἐκείνη

Ποῦ μ' ἀναψ' ἀσβεστάδικο στὰ στηθεῖα μου καμίνι;

Πές μου το σύ, ἀγάπη μου, πές μου το σύ, Ἐλένη,

Πές μου το, γιατί ὁ δισταγμὸς αὐτὸς μὲ ξετρελαίνει.

Πές μου το μὲ τὸ χωρατό, πές μου το μὲ τὸ νάζι,

Μὰ πές το μάτσα μου τὸ ναί. Σωπαίνει. Ἄχ! διστάζει.

Πές μου πῶς εἶμ' ὁ ἴδιος ποῦ σὲ παρακαλῶ

Ποῦ σοῦ μιλῶ καὶ μοῦ μιλεῖς, καὶ μοῦ μιλεῖς καὶ σοῦ μιλῶ.

Κι' ἀκόμα πές μου μιὰ φορά, ναί, μιὰ φορά ἀκόμα

Αὐτὸ ποῦ μοῦ πες, σ' ἀγαπῶ: μὲ το γλυκό σου στόμα.

ΕΛΕΝΗ. Σὲ ἀγαπῶ.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. ὦ! τί φωνή! Ὅποια μελωδία!

Τί μουσική! κελᾶδισμα! Τί θεῖα ἁρμονία!!

(Τραγικῶς). Ἐ! βουβαῖητε σεις λοιπὸν γλυκύφωνα ἀηδόνια

Καὶ καρακάξαις καὶ στρουθιά, γαλιάντραις, χελιδόνια!

Μὲ ἀγαπᾶ!! Τώρα λοιπὸν ὁ κόσμος ἄς χαλάσῃ!

Ἄς μὴν ἀνθίσουν τὰ κλαδιὰ! ἄς νεκρωθῆ! πλάσι

Κι' ὁ χαλασμὸς στὴ θέσι του τίποτ' ἄς μὴν ἀφήσῃ

Πέτρα στὴν πέτρ' ἄς μὴ σταθῆ, φυῶνος ἄς μὴ καπνίσῃ.

ΕΛΕΝΗ. Ἄ! ὄχι δά! Πῶς; μόνοι μας θὰ ζήσωμε; Πιστεύω...

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Ναί, μόνοι, γιατί ὁ ἔρωσ σου μὲ κάνει νὰ ζηλεύω

Ὅλα τῆς γῆς τὰ ζωντανά, ἀνθρώπους καὶ σκουλίκια

Πετούμενα καὶ ἔρπετά, κουνούπια καὶ ποντίκια,

Μύγγες καὶ ψύλλους. Ἄχ, αὐτοὺς πρὸ πάντων, ναί, τοὺς ψύλλους,

Αὐτοὶ ποῦ χώνονται παντοῦ χωρὶς ἔντροπή, τοὺς σκύλου!

Τοὺς σκύλους εἶπα; Ἐχετε; τίποτα δὲν θ' ἀφήσω.

Τίγρεις, λιοντάρια ἄν ἔχετε θὰ τὰ κατὰσχίσω.

Μὲ θέρψῃ ἡ ἀγάπη σου...

ΕΛΕΝΗ. Ὁ ἄνδρας μου....

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (ἔντρομος). Θεέ μου!

ΕΛΕΝΗ (ἰδίᾳ). Πῶς ἦτανε τόσῳ δειλὸς δὲν ἔπιστενα ποτέ μου.

(τῷ Βασιλάκη). Κι' ἐκεῖνος ἤθελα νὰ πῶ πῶς μὲ τουρκοπαιδεύει

Μὲ τὴν πολλὴ ἀγάπη του. Δὲν ξέρεις πῶς ζηλεύει!

Ἄλλοίμονο ἄν μάθενε...θὰ μ' εἶχε σκοτωμένη.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (δειλῶς). Εἶναι καλά, Ἐλένη μου, ἡ πόρτα κλειδωμένη ;
 ΕΛΕΝΗ. Καλά, ὅπως τὸ στόμα μου ποῦ δὲν ἔχει ν' ἀνοίξη
 Γιὰ νὰ σοῦ πῆ πῶς σ' ἀγαπῶ. Δὲν ξέρει πῶς νὰ δείξη
 Τὴν πονεμένη μου καρδιά.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Δὲν ξέρει ; Τὸ καῦμένο !

Δὲν ξέρει ; Εἶναι εὐκολόν. Ἴδού. Σὲ περιμένω

Μέσ' στὴ θερμὴ μου ἀγκαλιὰ
 Τὸν πόνο σου νὰ σβύσης
 Καὶ στὰ γλυκὰ μου χεῖλη
 Ἐκεῖ ποῦ φωλιάζουν τὰ φιλιὰ
 Χίλια φιλιὰ ν' ἀφήσης,
 Ἀγαπητὴ μου φίλη.

"Α ! ὄχι, εἶμ' ἀρσενικός. Ἀγαπητὴ Βασίλη.
 Πές το νὰ ἰδῶ ἂν τῶμαθες ; Δὲν ἔχει δυσκολία.
 Πές το καὶ ἀνακατωτά. Δὲν ἔγνων καμμία
 Ὅπου τὸ μάθημα αὐτὸ δὲν τῶχει μαθημένο
 Λοιπὸν ;

ΕΛΕΝΗ. (τὸν μιμεῖται). Σὲ περιμένω

Μέσ' στὴ θερμὴ μου ἀγκαλιὰ
 Τὸν πόνο σου νὰ σβύσης
 Καὶ στὰ γλυκὰ μου χεῖλη
 Ἐκεῖ ποῦ φωλιάζουν τὰ φιλιὰ
 Χίλια φιλιὰ ν' ἀφήσης

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν).

Ἀγαπητὴ μου φίλη !

ΕΛΕΝΗ. (ἀνθισταμένη). Μὰ μή ! (ἰδίᾳ). Τὸν βλάκα ! (τῷ Βασ.). Ἄφες με.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Νὰ φύγης θέλεις ; Μεῖνε.

ΕΛΕΝΗ. Κοντὰ εἰς τὴν ἀναβροχιά (ἐνδίδει καὶ τὴν φιλεῖ)
 καὶ τοῦτο κέρδος εἶναι.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (ἀποσπώμενος). Καὶ στ' ἀστεράκια τ' οὐρανοῦ
 δὲν βρίσκεται καμμία ...

ΕΛΕΝΗ. Δὲν ἤρθαμε, Βασίλη μου, ἐδῶ γι' ἀστρονομία.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Ἀλλά ;

ΕΛΕΝΗ. Νὰ ζήσωμε μαζῆ.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Τί κάν' ἡ εὐγλωττία.

ΕΛΕΝΗ. Κάθε στιγμή ὅπου περνᾷ μᾶς κλέβει κ' εὐτυχία.

Λοιπὸν μὴ χάνωμε καιρόν.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Εὐτυχισμένη ὥρα.

ΕΛΕΝΗ. (δεικνύουσα τὸ πρὸς τ' ἀριστερὰ δωμάτιον).

Βλέπεις αὐτά ; Εἶναι γιὰ σέ. (προτρεπτικῶς). Λοιπὸν ;

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Ἀμέσως τώρα

Ἐλένη μου,

ΕΛΕΝΗ. Μὰ γρήγορα.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Ἀγάπη μου, πεθαίνω.

ΕΛΕΝΗ. Ἀκόμα ;

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ.

Καίω.

ΕΛΕΝΗ.

Γρήγορα.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ.

Φουντώνω και...πηγαίνω.

(εισέρχεται εἰς τὸ πρὸς τ' ἀριστερὰ δωμάτιον).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΕΛΕΝΗ (μόνη)

Ἄργεῖς μοῦ φαίνεται Ἡρακλῆ, κι' ἂν θέλῃς τὸ καλὸ μου
Ν' ἀρθῆς, γιατί αἰσθάνομαι κακὰ τὸν ἑαυτὸ μου.

Ἔλα και σὺ στὴ θέσι μου· μόνος μὲ μόνη μεῖνε.

(Τῷ κοινῷ). Ὅσω κι' ἂν ἦναι ἄσχημος, πάντοτε ἄνδρας εἶναι.

(Φεύγει δεξιᾶ, εἶτα ἐξέρχεται ὁ Βασιλάκης μὲ νυκτικὸν
ὑποκάμισον και σκοῦφον και τρέχει πρὸς τὴν θύραν
τοῦ βάθους και ἐξετάζει τὸ κλειῖθρον).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ και ΕΛΕΝΗ, (ἥτις ἐξέρχεται, βλέπει τὸν Βασιλάκη
ἐξετάζοντα τὴν θύραν και...)

ΕΛΕΝΗ Φοβᾶσαι, Βασιλάκη μου ;

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (ἔντρομος). Ἄ... (συνερχόμενος). Εἶσαι σὺ Ἑλένη ;
(προσερχόμενος). Τ' εἶπες ; Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ ; Μόνο αὐτὸ μοῦ μένει.

Γιὰ τὴ μεγάλη μου καρδιὰ δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσης ;

Ποιὸς τὸ κεφάλι ἔκοψε τῆς φοβερᾶς Μεδούσης ;

Ποιὸς στὸ Φεζᾶν τὸν Ἑκτορα ἐκύλισε στὸ χῶμα !

Μὲ μόνο μὲ τρικλοποδιὰ ; Και τὸν Καμπρὸν ἀκέμα

Στῆς Θερμοπύλαις μόνος μου δὲν ἔπῃρα στὸ κυνήγι ;

Και τρέχοντας δὲν ἔπεσε στὴ θάλασσα κ' ἐπνίγη ;

Ἐγὼ δὲν κατεξέσχισα ὡς λυσσαλέος λέων

Στὸ Ἰνδοστᾶν τὸν Γολιάθ ; Ὁ Μέγας Ναπολέων

Μαζῆ μὲ τὸν Μαρδόνιο στὴν Βηθλεὲμ ἴσᾶν ἔμπηκε

Νὰ βρῆ τὸ δέρας τὸ χρυσοῦν, ἐμένα δὲν εὗρηκε

Κ' ἐτράπ' εἰς ἄτακτον φυγὴν ; Ἰσᾶν ἤρθανε στὴ Μάνη

Ὁ Ξέρξης μὲ τὸν Ἀραμπῆ γιὰ λούπινα, δὲν χάνει

Μὲ ἴμένα τὰ πασχάλια του ; Και ἴμερα μεσημέρι

Μὲ τὸ δαυλὸ στὸ χέρι

Ἐγὼ, ἐγὼ τὴ φοβερὴ ἀρμάδα τοῦ Ἡρώδη

Δὲν ἔκανα μπαροῦτι ;

Δὲν ἔκουσες παλληκαριαῖς ! τουφέκια και μαχαίρια

Ἰσᾶν τὸν ἄφρὸ νὰ τρίβωνται σὲ σιδερένια χέρια ; !

Ἄν ἦτανε και Κύκλωπας και Ἡρακλῆς ἀκόμα... (κτυποῦν ἔξωθεν).

ΕΛΕΝΗ. Ὁ Ἡρακλῆς ! !

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (πίπτει ἐπὶ καθίσματος ἡμιλιπόθυμος). Ἐχάθηκα !

ΕΛΕΝΗ. (ιδίᾳ)

Πῶς τοῦκλεισα τὸ στόμα !

(δυνατά). Ποῖος εἶναι, ποῖος κτυπᾷ ἐκεῖ;
(ΕΞΩΘΕΝ). Ἐγώ.

ΕΛΕΝΗ. Ἀμέσως, τώρα.

(ΕΞΩΘΕΝ). Τί σοῦρθε καὶ κλειδῶθηκες ἄω μέσα τέτοια ὥρα;

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (τρέμων). Ἀλλοίμονο στὴ ράχη μου! πῶς τρέμει ἡ καρδιά μου.
Ἄντιο εὐγλωτῖα μου καὶ σὺ παλληκαριά μου.
Πῶς τρέμω! Ληώνω. Τί κακὸ ποῦ τῶπαθα ὁ καυμένος!
Παρέλυσ' ἀπ' τὸ φόβο μου καὶ μισοπεθαμμένος
Θαρρῶ πῶς βρίσκομαι ἐδῶ.

ΕΛΕΝΗ. (Γονυπετοῦσα πρὸ τοῦ Βασιλάκη). Βασίλη μου, μὴ πάλι
Σὲ παραφέρει ὁ θυμὸς καὶ κόψης τὸ κεφάλι
Σὰν τῆς Μεδούσης τοῦ Ἡρακλῆ. Λησμόνησε γι' ἀπόψε
Τὰ τόσα κατορθώματα καὶ τὸ θυμό σου κόψε.
Τὴν δίψα σου δὲν ἔσθυσαν ὁ Γολιάθ κ' οἱ ἄλλοι
Οἱ ξακουσμένοι ἥρωες καὶ γίγαντες μεγάλοι;
Ὁ Ναπολέων ὁ πολὺς κ' ἐκεῖνος ὁ Ἡρώδης;

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (τρέμων). Μὰ κρύψε με νὰ μὴ τὸν ἄω. Εἶμαι πολὺ θυμῶδης
Κι' ἂν τὸν ἰδῶ ξέρω κ' ἐγώ ἂν θὰ τὸ κατορθώσω
Νὰ κρατηθῶ.... (ἰδίᾳ) στὰ πόδια μου; Ἄ! τὰ τὰ κακαρώσω.

ΕΛΕΝΗ. Ἄχ! ναί, μὰ ποῦ; λέγε καὶ σὺ...

(ΕΞΩΘΕΝ). Ἀκόμα;

ΕΛΕΝΗ. Τώρα, τώρα.

Μία ἰδέα θαυμαστή!

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (ἐγείρεται καὶ πλήρης ἐλπίδος) Ἰδέα εἶπες; ὦρα
Λοιπὸν μὴ χάνωμε.

ΕΛΕΝΗ. (τρέχει ἀριστερά). Ἐδῶ. (Ὁ Βασιλάκης τὴν ἀκολουθεῖ καὶ
μετὰ τινὰ σιγὴν). (ἔσωθεν) Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνη
Ἄν θέλῃς τὸ κεφάλι μας στὴ θέσι του νὰ μείνη.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (ἔσωθεν). Ἄς ἦναι. (ἐξέρχεται ἡ Ἐλένη)

(ΕΞΩΘΕΝ) Διάβολε νὰ ἄω ὡς πότε θὰ προσμένω.

ΕΛΕΝΗ. Μὰ στάσου λίγο, Ἡρακλῆ, εἶν' τὸ κλειδὶ χαμένο
Καὶ δὲν τὸ βρίσκω.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (ἔσωθεν) Μή, μή, μή, ἀκόμη λίγο.

ΕΛΕΝΗ. Ἐλα.

(Ὁ Βασιλάκης ἐξέρχεται μὲ μελανὸν τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας).

Ἄνεβα ἄνω γρήγορα. (Δεικνύει τὴν στρογγύλην ἐν τῷ μέσῳ τράπε-
ζαν. Ὁ Βασιλάκης ἀναθαίνει).

(ΕΞΩΘΕΝ) Τί ἔπαθες; τί τρέλα

Σοῦ ἦρθ' ἀπόψε κ' ἔκλεισες; (ὀργίλως). Ὁ Διάβολος νὰ πάρη.

ΕΛΕΝΗ. (Λαμβάνει ἐκ τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ δωματίου λυχνάρι ἀναμμένον
καὶ τὸ δίδει τῷ Βασιλάκῃ).

Βλέπ' ἀπὸ 'κεῖ. (πρὸς τὸ ἀνάκλιτρον).

Κράτει κολὰ στὸ χέρι τὸ λυχνάρι.

(τῷ Ἡρακλῆ) Ὅταν θὰ μάθῃς τὸ γιατί εὐθύς θὰ ξεθυμώσης

Γι' αὐτὰς τὰς προφυλάξεις μου καὶ θὰ μὲ δικαιώσης. (Ἄνοίγει).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ καὶ ΕΛΕΝΗ

ΗΡΑΚΛΗΣ. Λέγε λοιπὸν τί ἔπαθες ;

ΕΛΕΝΗ. (Στρέφει τὰ νῶτα τοῦ Βασιλάκη πρὸς τὸν κοινόν).

Τί σκόνη ! στάσου 'λίγο.

(Ἡ Ἑλένη λαμβάνει ψήκτραν καὶ τὸν ξεσκονίζει, ὁ δὲ Βασιλάκης μένει τρέμων ἐπὶ τῆς τραπέζης).

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ Θεούλη μου. τὸ χέρι σου νὰ βίλης κι' ὅταν φύγω...

ΗΡΑΚΛΗΣ. (σιγά). Ἦμουν κρυμμένος κι' ἄκουσα.

ΕΛΕΝΗ. (μεγαλοφώνως).

Πῶς νὰ μὴν εἶν' κλεισμένο

τὸ σπῆτί μας, ἀφοῦ σ' αὐτὸ εὐρίσκεται κρυμμένο

Πρᾶμμα π' ἀξίζει ὅ,τι 'πῆς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ποιὸς τῶφere ;

ΕΛΕΝΗ.

'Εκεῖνος

'Ο 'ξάδελφός σου .. πῶς τὸν λέν ;...

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Μπᾶ. ἦρθ' ὁ Κωνσταντῖνος ;

ΕΛΕΝΗ. Ναί, ἦρθ' ἀπόψε. Ἄχ ! νὰ ἰδῆς ! Ἄγαλμα λυχνοστάτου

'Σὰν ἄνθρωπος ἀληθινός με ὄλα τὰ σωστά του.

(Ἡ Βασιλάκης λαμβάνει τὴν στάσιν, ἣν περιγράφει ἡ Ἑλένη).

'Ἐχει τὸ σῶμα φυσικὰ πρὸς τὰ ἔμπρὸς γυρμένο,

Καὶ τὸ δεξιὸ ποδάρι του καὶ χέρι σηκωμένο.

Νὰ ἰδῆς με πόση προσοχη, νὰ ἰδῆς με πόση χάρι !

Θαρρεῖς πῶς φέγγει καποιανοῦ κρατῶντας τὸ λυχνάρι.

(Τείνει τὴν δεξιὰν ὁ Βασιλάκης)

'Σὰν τὴν χελώνα τὸ λαιμὸ μὲ πῆλαμῃ ἀπλώνει

Καὶ ὅταν τὸν ἀγγιόγατο τὰ μάτια του γουρλώνει.

Νὰ ἰδῆς, νὰ ἰδῆς κορμιστασιὰ με στάσι μπεχλιθάνη !

(Ἡ Βασιλάκης ἀφίνει πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν δεξιὸν πόδα καὶ τὴν ἀριστε-

ρὰν χεῖρα εἰς γρόνθον ἐσφιγμένην).

Καὶ ὅταν λυσσάρικο σκυλὶ τὰ δόντια του δαγκάνει.

Τί δῶρο !

ΗΡΑΚΛΗΣ. Μὰ γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ. Θᾶναι πολὺ ὠραῖο.

ΕΛΕΝΗ. Ἄχοῦ... Καλὲ λησμόνησα πάλι τὸ περὶ σπουδαῖο.

'Πῆγες στὴν πόλι, Ἡρακλῆ ;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

'Πῆγα

ΕΛΕΝΗ.

Εἶδες ἀράπη ;

ΗΡΑΚΛΗΣ. Εἶδα.

ΕΛΕΝΗ. Φοβήθηκες ;

ΗΡΑΚΛΗΣ. Ὅχι.

ΕΛΕΝΗ. Νάτος, λοιπὸν, καμάρωσ' τον.

ΗΡΑΚΛΗΣ. (τὸν περιεργάζεται)

'Α ! εἶν' ὠραῖο πρᾶμμα,

- Ἵσάν ἄνθρωπος ἀλήθινός ! Ἔνα τῆς τέχνης θᾶμμα.
ΕΛΕΝΗ. Ἀλήθεια.
ΗΡΑΚΛΗΣ. Τρέξε γρήγορα στὴ φίλη σ' Ἀγανίκη
 Νάρθη κ' ἐκείνη νὰ τὸ ἰδῇ. Ἄ ! εἶναι τεφαρίκι !
ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Νὰ φέρη τὴ γυναῖκά μου ; Ἀλλοίμονο σ' ἐμένα.
ΗΡΑΚΛΗΣ. Λοιπὸν πετάξου.
ΕΛΕΝΗ. (ὑποκρίνεται δισταγμὸν). Μά... πῶς... νά...
ΗΡΑΚΛΗΣ. Τὰ πόδια σου πιασμένα
 εἶναι καὶ στέκει σάν ἔξερή ; Τί κάθεσαι :
ΕΛΕΝΗ. Θὰ φύγω ..
ΗΡΑΚΛΗΣ. Θὰ εἶν' ὁ ἄνδρας της ἐκεῖ, ἀλλοιῶς κάθησε ἕλιγο,
 Δὲν θὰ χρονιάση ἐδῶ δά. Ἀμέσως θ' ἄρθη ἔπισω.
ΕΛΕΝΗ. Μά...
ΗΡΑΚΛΗΣ. Θέλεις πάλι τὸ λοιπὸν, μὲ τὸ σπαθὶ ν' ἀρχίσω ;
 (Ξιφουλκεῖ. Ἡ Ἑλένη φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ καὶ ΗΡΑΚΛΗΣ.

- ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ.** Ὡχ, τί φουρτούνα εἶν' αὐτή ;
ΗΡΑΚΛΗΣ. (Κτυπᾷ τὴν σπάθην ἐπὶ τῆς τραπέζης). Καὶ τί σπαθὶ ἀλήθεια.
 Ἀνθρώπους, ξύλα, μάρμαρα κόβει ἴσάν κολοκύθια.
 Θέλει καὶ χέρι δυνατό· νὰ ξέρης νὰ σπαθίσης.
 Νά. Ἐπὶ παραδείγματι, ἂν θέλῃς νὰ χωρίσης
 Στὰ δύο τὸ κεφάλι του, ἐγίνηκ' ἡ δουλειά σου.
 Μὲ μὲν γερή· νά, ἔτσι δά. (Ἀνέρχεται ἐπὶ καθίσματος εὐρισκομέ-
 νου ἀπεναντι τοῦ Βασιλάκη καὶ καταφέρει τὴν σπάθην μέχρι
 τῆς κεφαλῆς του, ἐκεῖνος δὲ κύπτει).
 Μωρὲ ἀλήθεια, στάσου.
- (Κατέρχεται καὶ ἐκτελεῖ σπαθισμοὺς ἐπὶ τοῦ Βασιλάκη ὅσους λέγει,
 ἐνῶ ἐκεῖνος κωμικῶς προφυλάσσεται).
 Νὰ δοκιμάσω τῆς μπηχταῖς,
 Δὲν εἶναι δύσκολαις κί' αὐταῖς,
 Χέρια καὶ πόδια καὶ πλευρὰ
 Τὰ πέρνω στὸν ἄερα,
 Τὰ κόβω πέρα-πέρα. (Ἀκούεται κτύπος).

Ἄμέσως. (κρύπτει τὸ ξίφος). Τώρα μὲν στιγμὴ.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ.

Ἄχ, ἔλῃωσα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Σταθῆτε.

(Ἀναίγει τὴν θύραν τοῦ βάθους καὶ εἰσέρχεται ἡ Ἀγανίκη)

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΑΓΑΝΙΚΗ.

ΗΡΑΚΛΗΣ. Ὅριστε.

ΑΓΑΝΙΚΗ. Καλησπέρα σας.

ΗΡΑΚΛΗΣ. Σᾶς φώναξα νὰ ὀῆτε

Ἐὰν ἀράπη τεχνητό.

ΑΓΑΝΙΚΗ. Εὐχαριστῶ. (Βλέπουσα τὸν Βασιλάκη). Ἐκεῖνος.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Ἐ, τώρα εἶμαστε καλὸ

ΑΓΑΝΙΚΗ. (ὀργίλως) Τὸν ἄτιμο, τὸ κτῆνος.

(Τὸν περιεργάζεται καὶ μεγαλοφώνως).

Πῶ, πῶ, τί ἀσχημάνθρωπος.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Πανοῦκλα.

ΑΓΑΝΙΚΗ. Μπᾶ, πῶς μοιζέει

Μὲ τὸν Βασίλη, Ἡρακλῆ. Καλὲ πῶς μὲ κυττάζει.

ΗΡΑΚΛΗΣ. Ὅπως κ' ἐγώ, πουλάκι μου, μὲ μάτια δακρυσμένα

Ἄπ' τὴν πολλὴ ἀγάπη μου.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Ἄλλοίμονο σὲ μένα.

ΑΓΑΝΙΚΗ. Ὅπως καὶ σύ ;

ΗΡΑΚΛΗΣ. Ναί, σ' ἀγαπῶ, ἄχ, πρέπει νὰ τὸ μάθης.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. ὦ, συμφορά. Τί σοῦ γραφε, Βασίλη μου, νὰ πάθης.

ΗΡΑΚΛΗΣ. Μὰ κὶ ἂν τὸ μάθης τί μ' αὐτό : Γὰ μένα δὲν σοῦ μένει

Ἄγάπη. Τὴν ἀγάπη σου σ' αὐτὸν ἔχεις δοσμένη

ΑΓΑΝΙΚΗ. Στὸν ἄνδρα μου ; Σ' αὐτὸ τὸ ζῶ ; Δὲν πάει κατὰ διαβόλου.

Ἐγὼ τοὺς βλάκας ἴσῃ κὶ αὐτὸν δὲν ἀγαπῶ καθόλου.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Τὸ φεῖδι.

ΗΡΑΚΛΗΣ. (Τὴν φέρει ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου). Λέγε μου λοιπὸν ἂν πρέπη
[νὰ ἐλπίσω.

ΑΓΑΝΙΚΗ. Τὸ θές ; Ὅριστε, σ' ἀγαπῶ.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Θὰ τὴν καταξεσχίσω.

(Κινεῖται, ἀλλὰ βλέπων τὸν Ἡρακλῆν στρεφόμενον πρὸς αὐτὸν
μένει ὡς πρότερον).

ΗΡΑΚΛΗΣ. (μιμούμενος τὸν Βασιλάκη).

Μὲ ἀγαπᾶ. ὦ τί φωνή ! ὅποια μελωδία !

Τί μουσική, κελάϊδισμα. Τί θεία ἁρμονία !

(τὴν λαμβάνει ἐκ τῶν χειρῶν).

Μέσ' σιτὴ θερμὴ σου ἀγκαλιὰ τὸν πόνο μου θὰ σθύσω

Κὶ ὅπου φωλιάζουν τὰ πουλιὰ, χίλια φιλιὰ θ' ἀφήσω.

(Θέλει νὰ τὴν ἐναγκαλισθῆ, ἡ δὲ Ἀγανίκη ἀποποιεῖται).

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Τοὺς ἄθλους σου, ὦ Ἡρακλῆ.

Δὲν θὰ τοὺς πῶ οὔτε τοῦ παπᾶ.

Τὸ στόμα μ' ἀπὸ τώρα κλειῖ,

Μὴ πῆ πῶ ; ἄλλον ἀγαπᾶ !

ΑΓΑΝΙΚΗ. (Στρεφομένη πρὸς τὸν Βασιλάκη προσποιεῖται τρόμον).

Μπᾶ ! τρόμαξα, φοβήθηκα τὸν ψεύτικο ἀράπη.

Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν τὸν μαύρισε κ' ἐκεῖνον ἢ ἀγάπη !

ΗΡΑΚΛΗΣ. Τί ἀσχημόμουτρο !.. Γιὰ δὲς· τί βλέπουν ἢ κυράδες

Καὶ πέρνουνε στὸ σπῆτί τους γιὰ δούλους ἀραπάδες !

ΑΓΑΝΙΚΗ. Λένε πῶς εἶν' πολὺ πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι

Στ' ἀφεντικά, ἀκούραστοι, τίμιοι, προκομμένοι

καὶ γιὰ τῆς χάρες των αὐταῖς λένε πῶς τοὺς ζηλεύουν.

ΗΡΑΚΛΗΣ. Καὶ ὅταν εἶν' ἀγάλαμα ;

ΑΓΑΝΙΚΗ.

Θαρρεῖς δὲν ζωντανεύουν ;

Ἐέχασες τὴ Γαλάτεια ; Βλέπεις ; γιὰ ν' ἀγαπήση

Ὁ Πυγμαλίων ἔκαμε κα μάρμαρο νὰ ζήση.

ΗΡΑΚΛΗΣ. (γελῶν). Εἰκὼν ἀλήθεια ὡμορφη θὰ ἦτανε. Φαντάσου

Στὰ πόδια μαύρου μὲν κυρά...

ΑΓΑΝΙΚΗ.

Σ' ἀρέσει ; τώρα στάσου.

(τρέχει πρὸς τὸν Βασιλάκη καὶ θεατρικῶς).

Ἴδου ἐγὼ Γαλάτεια. Ἐκεῖνος Πυγμαλίων (δεικνύει τὸν Βασιλάκη)

Κι' ἀνάποδα, παρακαλῶ ἐγὼ αὐτὸ τὸ κρῦον

Καὶ παγετῶδες ἄγαλμα. (γονυπετεῖ).

Ἐξύπνα ! Ἐξύπνα ! ὅτι μακρὸς ἤδη παρῆλθε χρόνος ἐνῶ κλαίω ἐνώπιόν σου καὶ ἱκετεύω καὶ τήκομαι. Ἄφες με νῦν σὲ καλῶ Καρβούνιον, διότι εἶσαι μελάντερος τοῦ ἀνθρακος. ὦ ! διατί νὰ μὴ μὲ ἀκούης ! Ἄν ἦσο κάρβουνον ἀπλοῦν, ἂν ἦσουν ἔβενος σκληρός, θὰ συνεκινεῖσο εἰς τόσα μου δάκρυα, εἰς στενογμούς μου τόσους. ὦ φιλότατη μανία ! ὦ τῆς ψυχῆς μου ἄγαλμα, σὲ ἀγαπῶ ! Ὁμίλησόν με, λαβῆ πνοήν, ἔστω καὶ ἂν εἶπη ἢ πνοή σου «φύγε γρήγορα». ὦ ! ἄς σεισθῶσι τὰ βλέφαρά σου, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο γίνῃ ἵνα μὲ ἴδωσιν οἱ ὀφθαλμοί σου μετὰ τινος στιγμῆς... εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἡρακλέους. Ὁμίλησόν με, διότι ἂν ὀμιλήσης θὰ ἀνατείλῃ ἢ πρῶία (ἐγείρεται). ὦ Ὀρφεῦ, Ὀρφεῦ, δός μοι λοιπὸν τὴν λύραν σου, ἣτις τιθασσεύει τὸν Κέρβερον καὶ συγκινεῖ τὰς πέτρας, ἴσως συγκινηθῇ ὁ Καρβούνιος. Ἄ ! τίποτε, τίποτε ! Θέλω ἢ αὐτὴ σκοτία καὶ πίσσα νὰ περιβάλλῃ τὴν φύσιν, ὅποια καὶ ἡ μορφή σου ! ὦ ἄνερ καὶ κάρβουνον ! Διατί σιωπᾶς ; Τί ὄνειροπολεῖς ἔτι, φίλε μου ; ὦ λάλει, λάλει, διότι ἡ σιωπή σου εἶναι ἔρημος τῆς Λιβύης, χωρὶς κλῶνα ἕνα, ἕνα ῥύακα. Τίποτε. Ἡρεμία, κάρβουνον, χωρὶς παλμόν, χωρὶς ἔλεος !

ΗΡΑΚΛΗΣ. Ὅπως καὶ σύ, ἀγάπη μου, ποῦ μοναχὸ μ' ἀφίνεις.

ΑΓΑΝΙΚΗ. (Σπεύδουσα πρὸς αὐτὸν καὶ χαριέντως).

Καρβούνιε !

ΗΡΑΚΛΗΣ. Γαλάτεια ! Ἐνα φιλί δὲ δίνεις ;

ΑΓΑΝΙΚΗ. (χαριέντως), Καὶ μ' ἐρωτᾶς ;

ΗΡΑΚΛΗΣ (ἀσπαζόμενος αὐτήν). Εὐχαριστῶ !

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. (βλέπων αὐτούς). Τί ἔπαθα ὁ καυμένος !

Βλέπω πῶς ἦρθα γιὰ μαλλί καὶ φεύγω κουρεμμένος !

Πίπτει ἡ αὐλαία

ΙΩ. ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ